

[Peter Duetoft]

decentral. Hvorfor forkaste et helt land som samarbejdsområde, hvis der vitterlig i en del af landet er en meget, meget dårlig økonomi og social standard, som i virkeligheden svarer til den, der findes i de fattigste lande i verden. Jeg synes, det er en underlig foreteelse, at der i nogle lande, der er meget store, er en hel provins, der vil kunne sammenlignes med verdens allerfattigste lande, men at vi ikke kan gøre noget for *dem*, fordi vi har »nationaliseret« – om man må sige det sådan – fattigdomsorienteringen. Jeg tror egentlig, at bruddet med den tankegang er forudsætningen for, at vi også kan komme til at gøre noget specielt for de oprindelige folk, for ellers kan vi komme i den underlige situation, at vi gerne vil, men altså ikke kan bruge bistandsmidler til det.

Jeg tror, at den kulturelle identitet er vigtig for stater og folk, og jeg vil godt opfordre til – i øvrigt i forlængelse af min ordveksling med hr. Fischer tidligere i dag – at vi i den opprioritering af den kulturelle side også styrker vores samarbejde med UNESCO. Jeg tror, at en af truslerne mod ikke blot nationer, men også folk og ikke mindst oprindelige folk netop er ødelæggelsen af deres oprindelige kulturværdier og sammenbruddet af det, de føler er en del af deres identitet, og dér mener jeg bestemt at vi måske bilateralt, men bestemt også via FN-systemet bør hjælpe.

Tibetdiskussionen er altså en del af det. Og det forslag, som jeg har været fremme med, og som jo nu altså kommer videre, går netop på at lade det tibetanske folk overleve kulturelt og dermed give det mulighed for modstand mod den kinesiske invasion. Jeg tror, at man kan fjerne Tibet fra landkortet ved at fjerne den tibetanske kultur, for på et tidspunkt har man så kinesiseret – eller hvad det nu hedder – befolkningen så meget, at Tibet og dets kultur ikke engang overlever, måske på nogle museer, men ikke mange andre steder.

Jeg tror også, man er nødt til at indstille sig på, at denne diskussion om de oprindelige folk også er en miljødiskussion. Nogle af de stærkeste angreb på disse folk drejer sig vel ikke »kun« om menneskerettighederne eller økonomien. De drejer sig vel også om, at de oprindelige folk ofte bor i områder, hvor der er store naturværdier – mineraler og alle mulige andre ting – og hvor vi i vores evige higen efter at blive rigere og bedre fungerende er med til at

ødelægge de områder, som disse mennesker bebor. Så vi er nødt til også at sige, at en del af indsatsen er en miljøindsats, hvis dette her skal have nogen virkning.

Jeg er meget, meget enig med udviklingsministeren, når udviklingsministeren i sin tale i dag siger, at meningen med alt dette her jo ikke er at gøre de oprindelige folk til en form for mennesker, der bor i reservater eller på museer. Jeg synes, at det er fantastisk rigtigt, men det er jo en balance – nu har jeg understreget, at jeg er enig med ministeren, men det er jo en balance:

Hvem er vi, der på den ene side tillader os at komme og sige, at en eller anden udvikling ikke skal ske i et område, for nu skal disse mennesker søreme da bevare deres kultur! Hvis jeg skal sætte det meget drastisk op, så ved jeg godt, at mange af de oprindelige folk er vældig bekymrede for den amerikanisering, der jo kommer, så snart man overhovedet har fået fjernsyn i en eller anden landsdel. Så begynder de amerikanske »Dollars« og »Dallas«, og hvad de nu alle sammen hedder, jo at vælte ind i hovedet på én, og pludselig ser vi alle sammen det hele! Frygten for at få forbrugersamfundet og vores måde at leve på mast ind i hovedet på sig via medierne eksisterer naturligvis også de steder, hvor de oprindelige folk lever. Men omvendt: Hvem er vi, der så kommer og siger, at de ikke må få fjernsyn eller ikke må prøve en masse af de andre ting, som vi har?

Jeg prøver altså bare at sige, at det er en balance mellem på den ene side idealt at sige, at disse mennesker skal overleve som kultur, og på den anden side at sige, at de vel også skal have lov til at få nogle forbedringer, som smitter af fra den verden, der er omkring dem. Jeg håber, man på et tidspunkt kan finde den balance, men jeg tror, den er svær.

Det er jo heller ikke uden problemer på selve menneskerettighedsområdet. Jeg kan huske, da jeg i min tid i Europa-Parlamentet deltog i en konference i Togo, at vi bl.a. fra europæisk side tog spørgsmålet om omskæring af kvinder op, noget, vi jo betragter som en krænkelse af menneskerettighederne. Vi kunne overhovedet ikke få flertal for forslagene dernede, fordi en lang række af de lande, vi diskuterede med, betragtede omskæring af kvinder som en del af deres kulturelle egenart. En gang imellem er vi vel nødt til at sige nej til andre landes kulturer,